

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

L. K., narozen X
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Barborou Kubinovou
sídlem Milešovská 6, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému

Městské státní zastupitelství v Praze
sídlem nám. 14 října 2188/9, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2019, č. j. SIN 1011/2019-15

takto:

- I. Rozhodnutí Městského státního zastupitelství v Praze č. j. SIN 1011/2019-15 ze dne 28. 6. 2019 a rozhodnutí Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 sp. zn. OSIN 5/2017 ze dne 5. 6. 2019 se ruší.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 24 456 Kč k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Barbory Kubinové, advokátky, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2019, č. j. SIN 1011/2019-15 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 16 odst. 3 a § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 ze dne 5. 6. 2019, sp. zn. 0 SIN 5/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí aproboval závěr povinného subjektu, že požadovanou informaci neměl k dispozici, resp. že její zjištění fyzickou prohlídkou spisů by bylo vytvářením nové informace podle ust. § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.
3. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 3. 2022, č. j. 8 A 105/2019-101, zrušil napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobce proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze podal kasační stížnost a Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 As 107/2022-34, rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce v žalobě především poukázal na to, že v této věci Městský soud v Praze již jednou rozhodoval, když rozsudkem č.j. 8 A 104/2017-27 zrušil předchozí rozhodnutí povinného subjektu sp. zn. 0SIN 5/2017 ze dne 22. 5. 2017, kterým byla žádost odložena pro nezaplacení požadované úhrady; důvodem zrušení rozhodnutí mimo jiné bylo, že ve spise není žádný podklad, ze kterého by vyplývalo, že pro uvedení soupisu věcí, které byly přiděleny k doзору Mgr. Lucii Jindrové, by bylo nutné prohlédnout 436 spisů.
6. Žalobce dále uvedl, že se domnívá, že žalovaný i povinný subjekt neuvedli pravdu, pokud argumentovali, že nelze zjistit dotazem z ISYZ soupis věcí přidělených v roce 2016 k doзору Mgr. Lucii Jindrové, k čemuž žalobce odkázal na několik dřívějších vyjádření jak povinného subjektu, tak i žalovaného. K tomu není nutné fyzicky prozkoumávat všechny spisy, ale dané informace lze zjistit otevřením jednotlivých položek v systému ISYZ. Nadto i v napadeném rozhodnutí je uvedeno, že požadovanou informaci povinný subjekt dříve disponoval a vyhledal jí.
7. V souvislosti s tím žalobce poukázal na to, že povinný subjekt by jej nemohl vyzývat k úhradě nákladů, pokud by informacemi nedisponoval a nemohl je vyhledat.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

8. Jak lze vyhledávat požadované informace v systému ISYZ pak povinný subjekt zcela jasně uvádí ve svém sdělení sp. zn. OSIN 20/2017 ze dne 12.6.2017, kde popsal postup vedoucí ke zjištění údaje o změně dozorujícího státního zástupce v informačním systému státního zastupitelství (ISYZ).
9. V další žalobní námitce žalobce uvedl, že pokud může povinný subjekt informace zjistit, ať už ze spisů, ze systému ISYZ nebo jinak, nejedná se o novou informaci dle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, jelikož se jedná o pouhé mechanické, intelektuálně nenáročné sestavení informace ze zdrojových informací, přičemž samotná doba, kterou shromažďování informací trvá, může mít svůj odraz toliko v požadavku úhrady nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací, nikoli v odmítnutí žádosti (srov. odst. 21 a 22 rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 141/2011 – 67 ze dne 9.2.2012). V tomto případě, kdy jde o zjištění spisové značky, data změny dozorového státního zástupce a jména předchozího dozorového státního zástupce, se jedná o mechanický sběr dat, který nespadá pod termín „nová informace“ podle ust. § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.
10. S podstatou této námitky, kterou žalobce uplatnil již v odvolání, se žalovaný nijak nevypořádal, a jeho názor, že jde o novou informaci, je nesprávný, v rozporu s judikaturou a argumentačně nepodložený.
11. Dále žalobce v žalobě namítl, že požadovanou informaci měl povinný subjekt již dříve k dispozici, jak vyplývá z rozhodnutí povinného subjektu, kde je uvedeno, že „z důvodu obsáhlosti zjišťované informace (původně 436 spisů) nebyla tato informace – seznam spisů s požadovanými údaji – vytištěna a uložena do předmětného spisu sp. zn. 0 SIN 5/2017 právě proto, že povinný subjekt učinil závěr o nutnosti vyžádat úhradu nákladů spojených s jejich nákladným vyhledáním, vytištěním a zejména pak z jejich anonymizací“.
12. V minulosti povinný subjekt požadované informace vyhledal, a to k různým datům, i když žalobce podával žádosti o poskytnutí informací logicky až v roce 2017. To znamená, že bez ohledu na systém ISYZ povinný subjekt disponuje nějakou evidencí, z níž lze požadované informace jednoduše zjistit, jen to odmítá prozradit.
13. Konečně žalobce vyjádřil nedůvěru k tvrzením povinného subjektu i žalovaného s tím, že je zjevná jejich snaha neposkytnout informaci. Vyjádřil pochybnost o tvrzení povinného subjektu o tom, že koncem roku 2016 docházelo k obřím přesunům stovek spisů mezi jednotlivými dozorovými státními zástupci, což je stěží myslitelné v podmínkách racionálně fungujícího státního zastupitelství a podle informací žalobce takové přesuny na jiných státních zastupitelstvích neprobíhají. Žalobce je proto názoru, že ve skutečnosti došlo k přidělení jen několika málo spisů Mgr. Lucii Jindrové, která se stala v listopadu 2016 novou státní zástupkyní, a všechny tyto spisy má vedoucí státní zástupkyně přesně zaevidované.
14. Žalovaný se k žalobě vyjádřil s tím, že žalobní námitky jsou v podstatě shodné s námitkami v odvolání. Argumentaci žalobce odkazující na dřívější rozhodnutí Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4, resp. na rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 8 A 104/2017-27, odmítl jako nesouvisející s aktuálně napadeným rozhodnutím.
15. Dále žalovaný uvedl, že v rámci odvolacího řízení si ověřil správnost stanoviska povinného subjektu o neexistenci požadované informace (zde žalovaný odkázal na e-mailovou

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

komunikaci mezi vedoucí spisové služby paní D. S. a odpovědného pracovníka společnosti CCA Group, a.s., vlastníka informačního systému ISYZ.

16. Žalovaný též odmítl názor žalobce, že fyzická prohlídka konkrétních trestních spisů u povinného subjektu za účelem zjištění jejich přidělení státní zástupkyni Mgr. Jindrové není vytvářením nové informace podle ust. § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Počet spisů vztahujících se ke konkrétním trestním věcem je pak veřejně dostupný na webové adrese www.justice.cz.
17. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
18. Na vyjádření žalovaného k žalobě reagoval žalobce dne 18. 3. 2022 replikou, v níž trval na názoru, že dřívější rozhodnutí povinného subjektu ze dne 22. 5. 2017, resp. rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 8A 104/2017-27, s aktuální věcí souvisejí, když z nich vyplývá, že povinný subjekt měl přístup k požadované informaci. Rovněž setrval na názoru, že povinný subjekt byl schopen požadované údaje vyhledat ve svém informačním systému, a to i zpětně.
19. Při jednání soudu 23. 3. 2022, z něhož se žalované Městské státní zastupitelství v Praze omluvilo, bylo provedeno dokazování listinami předloženými žalovaným, jmenovitě e-mailovou korespondencí mezi Městským státním zastupitelstvím v Praze a společností CCA Group, a.s. ohledně možnosti získání předmětných informací z informačního systému ISYZ.
20. Žalobce při jednání setrval na svém skutkovém i právním stanovisku a navrhl, aby soud zrušil jak rozhodnutí Městského státního zastupitelství v Praze č.j. SIN 1011/2019-15 ze dne 28.6.2019, tak rozhodnutí Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 sp. zn. OSIN 5/2017 ze dne 5.6.2019, a aby Obvodnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 4 uložil povinnost do tří dnů od právní moci rozsudku poskytnout žalobci informace požadované pod písm. f) jeho žádosti ze dne 10. 2. 2017.
21. Městský soud v Praze argumentaci žalovaného a povinného subjektu neshledal důvodnou a rozsudkem ze dne 23. 3. 2022, č. j. 8 A 105/2019-101, napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, aniž by však povinnému subjektu uložil povinnost poskytnout žalobci požadované informace.

III.

Následný vývoj a další podání účastníků

22. Žalobce podal proti označenému rozsudku městského soudu podal kasační stížnost pro absenci výroku o uložení povinnosti povinného subjektu poskytnout informace, a také pro nesprávné rozhodnutí o náhradě nákladů řízení.
23. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 As 107/2022-34, rozsudek městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2022 zrušil právě z důvodu, že městský soud neuložil povinnému subjektu povinnost poskytnout žalobcem požadované informace.
24. Žalobce následně po zrušení rozsudku Nejvyšším správním soudem zaslal dne 21. 4. 2023 městskému soudu své stanovisko, ve kterém sdělil, že část požadovaných informací mu byla poskytnuta přípisem povinného subjektu č.j. 0 SIN 5/2017-161 ze dne 16. 5. 2022. Uvedl dále, že žalovaný vydal dne 8. 6. 2022 rozhodnutí č.j. 0 SIN 1004/2022-7 (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

„informační příkaz“), kterým nařídil povinnému subjektu poskytnout informace žadateli a řízení zastavil. Povinný subjekt následně přípisem č.j. 0 SIN 5/2017-180 ze dne 15. 6. 2022 poskytl žalobci další část informací. Žalobce však navzdory tomu trval na závěru, že mu všechny požadované informace doposud stále poskytnuty nebyly.

25. Následně žalovaný ve svém vyjádření ze dne 24. 4. 2023 soud informoval, že požadované informace byly žalobci poskytnuty dne 17. 5. 2022. S ohledem na uspokojení navrhovatele žalovaný navrhl postup dle ustanovení § 62 odst. 4 soudního řádu správního a požadoval zastavení řízení.
26. Na výzvu městského soudu ohledně možného postupu dle § 62 odst. 4 soudního řádu správního žalobce ve svém vyjádření ze dne 29. 9. 2023 sdělil, že stále nedisponuje všemi požadovanými informacemi. S ohledem na vydání informačního příkazu žalovaným však již nepožaduje uložení povinnosti povinnému subjektu poskytnout informace ve smyslu ustanovení § 16 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Poukazuje nicméně na skutečnost, že v důsledku zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2022, č. j. 8 A 105/2019-101, došlo k obživení napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí, která jsou však v rozporu s aktuálně vydaným informačním příkazem. V takové situaci by podle žalobce přitom mohlo dojít ke zrušení informačního příkazu, neboť se jedná o druhé rozhodnutí v téže věci. Řešením nastalé situace je podle žalobce tedy zrušení napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí.
27. Žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání dle ustanovení § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

IV.

Posouzení žaloby

28. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
29. Prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím částečně zamítnuta žádost žalobce ze dne 10. 2. 2017 o poskytnutí informace, jmenovitě v bodě f), ve kterém žalobce požadoval „*soupis trestních věcí, které byly v roce 2016 přiděleny k dozoru Obvodnímu státnímu zástupci pro Prahu 4, Mgr. Lucii Jindrové, v nichž byl dříve dozorovým státním zástupcem jiný státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4, s uvedením jednoznačného identifikátoru každé trestní věci, data změny dozorového státního zástupce a jména předchozího státního zástupce*“.
30. Povinný subjekt v odůvodnění svého rozhodnutí především uvedl, že z důvodu obsáhlosti zjišťované informace (původně 436 spisů) nebyla tato informace, tedy seznam spisů s požadovanými údaji, vytištěna a uložena do předmětného spisu sp. zn. 0 SIN 5/2017 právě proto, že povinný subjekt učinil závěr o nutnosti vyžádat úhradu nákladů spojených s jejich nákladným vyhledáním, vytištěním a zejména pak z jejich anonymizací.
31. Dále povinný subjekt uvedl, že poskytovat lze pouze informace, které má k dispozici a není povinen vytvářet informace nové, jak je uvedeno v § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Požadované údaje jsou k dispozici pouze k určitému datu a jde o veličinu proměnlivou, kterou zpětně nelze vytvořit, tzn. že zjištění z evidence ISYZ k datu podání žádosti již nelze zdokumentovat, zjistit a tedy poskytnout. Tuto informaci tak

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nemá povinný subjekt zpětně ke dni 31.12.2016 k dispozici. Požadované údaje – počet spisů – se k různým datům mění, proto je také rozdíl v počtu spisů, které byly přiděleny Mgr. Lucii Jindrové, na který poukazuje Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 23.04.2019 (436 spisů), a naopak ve sdělení ze dne 20.02.2017 je pod bodem e) uvedeno, že ke dni 01.11.2016 bylo Mgr. Lucii Jindrové přiděleno k výkonu dozoru jen 187 věcí, které byly dříve dozorovány jiným státním zástupcem, zatímco za celý rok 2016 to bylo již 436 věcí. Ze zprávy správce aplikace ISYZ na zdejším státním zastupitelství k dnešnímu dni tedy nelze stav, který zde existoval v minulosti, konkrétně ke dni 31.12.2016, uvést. Znamená to tedy, že konkrétní data nemá povinný subjekt k dispozici, protože jde o data, která se v podstatě mění každým dnem. Tato neexistence informace je podle stávající judikatury tzv. faktickým důvodem pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, a tuto tedy je nutno podle ust. § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím odmítnout.

32. O odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí povinného subjektu rozhodl nadřízený orgán napadeným rozhodnutím, v němž uvedl, že si vyžádal podkladové informace k možnostem získání požadovaných dat ze systému ISYZ od vedoucí spisové služby MSZ v Praze, jakož i odpovědné osoby společnosti, která je vlastníkem elektronického informačního systému ISYZ užívaného státními zastupitelstvími. Z vyjádření těchto subjektů vyplývá, že výstupem na jakýkoliv dotaz zadaný do systému k počtu trestních věcí dozorovaných (přidělených) konkrétnímu státnímu zástupci je přehled jednotlivých věcí, které jsou konkrétnímu státnímu zástupci přiděleny v okamžiku vznesení dotazu. Součástí přehledu u konkrétního státního zástupce však nebudou spisy, které sice dříve měl tento státní zástupce přiděleny, ale které byly následně přiděleny jinému státnímu zástupci. Pro zjištění toho, zda konkrétní trestní věc (spis) byla v minulosti přidělena konkrétnímu státnímu zástupci, by bylo nutno činit dotazy v konkrétních věcech, avšak systém neumožňuje souhrnný dotaz.
33. S ohledem na výše uvedené dospěl žalovaný k závěru, že ke dni rozhodování o žádosti Mgr. L. K. povinný subjekt reálně požadovanou informaci (tj. soupisem trestních věcí) v souhrnné podobě nedisponoval. Námitku žadatele o možnosti zjištění počtu věcí přidělených jmenované státní zástupkyně z obalů jednotlivých spisů, na nichž je změna v osobě státního zástupce vyznačována, žalovaný odmítl, neboť fyzickou prohlídku řádově tisíců spisů evidovaných v roce 2016 a v letech předchozích by bylo nepochybně možno považovat za vytváření nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. K tomu je nutno uvést, že žádný předpis neukládá státnímu zastupitelství povinnost zpracovávat přehled jednotlivých evidovaných (trestních, netrestních či správních) věcí podle osoby, které jsou přiděleny ke zpracování.
34. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
35. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, *povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*
36. Soud se především neztotožnil se závěrem povinného subjektu o tom, že žalobcem požadovanou informaci nemá k dispozici, přičemž nepovažoval za relevantní jeho tvrzení o nemožnosti získat takovou informaci zpětně z elektronického informačního systému.
37. Je samozřejmě možné, že informační systém státního zastupitelství ISYZ není po programové stránce koncipován tak, aby dokázal zpětně zjistit, které spisy, jež jsou

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

aktuálně přiděleny určitému státnímu zástupci, byly v minulosti přiděleny jinému státnímu zástupci. Lze připustit, že taková informace nemusí být pro činnost státního zastupitelství potřebná, a proto jeho informační systém není naprogramován tak, aby ji mohl poskytnout.

38. To ovšem nic nemění na tom, že taková informace existuje a lze ji dohledat. Pokud by to nebylo možné úpravou či doplněním příslušného programového vybavení informačního systému ISYZ, pak musí být tato informace dosažitelná z jednotlivých spisů, vedených u státního zastupitelství. Její dosažitelnost by v takovém případě byla pravděpodobně pracná a časově náročná, ovšem to neznamena, že neexistuje, resp. že je nedostupná. Není tedy podstatné, zda předmětnou informaci povinný subjekt disponuje v rámci elektronického informačního systému, ale zda u něj existuje vůbec.
39. O její existenci, resp. dostupnosti, pak podle názoru soudu svědčí právě i dřívější rozhodnutí Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 ze dne 22. 5. 2017, sp. zn. OSIN 5/2017, resp. z písemnosti tohoto povinného subjektu ze dne 17. 3. 2017, sp. zn. OSIN 5/2017-34 (obě písemnosti jsou soudu známy z řízení o žalobě ve věci sp. zn. 8A 104/2017). Z těchto podkladů je zřejmé, že povinný subjekt vyzval žalobce k úhradě nákladů spojených s vyhledáním požadované informace v jednotlivých spisech (celkem 436), což znamená, že samotný povinný subjekt nepochyboval o tom, že tuto informaci má v dispozici, byť by bylo pracné její opatření.
40. Závěr povinného subjektu o tom, že žalobcem požadovanou informaci nelze poskytnout z důvodu její faktické neexistence, tedy musel soud za současného zjištění skutkového stavu odmítnout.
41. Dále soud neshledal důvodným ani závěr žalovaného, že vyhledání požadované informace fyzickou prohlídkou jednotlivých spisů vedených u povinného subjektu je vytvářením nové informace, již podle ust. § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt nemá povinnost poskytnout. Obdobně i zde má soud za to, že je-li informace o tom, který ze spisů vedených u Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 byl kdy přidělen konkrétnímu státnímu zástupci, dostupná z každého takového spisu, pak se nejedná o informaci novou, která by byla fyzickou prohlídkou spisů vytvářena. Tato informace v dispozici Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 existuje, na čemž nic nemění ani to, že nemusí být v rámci informačního systému ISYZ operativně (či možná vůbec) dostupná.
42. Pro úplnost zde soud odkazuje na závěry, které koncipoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 – 67, jmenovitě v odst. 21, kde konstatoval, že *„o vytváření nové informace půjde pouze tehdy, jestliže k vytvoření odpovědi na žádost nestačí pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici a které jsou žadatelem poptávány, ale jestliže je nezbytné s těmito údaji provádět další zpracovávání nad rámec prostého „vtělení“ do odpovědi na žádost.“*
43. Závěrem lze v tomto ohledu dodat, že v daném případě nepřichází v úvahu doplnění řízení, z něhož by mohl vzejít další důvod pro odmítnutí poskytnutí informace, jak podotkl Nejvyšší správní soud v odst. 25 rozsudku ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 As 107/2022-34.
44. K těmto důvodům pro zrušení napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí Městský soud v Praze dospěl již ve svém předchozím rozsudku ve věci ze dne 23. 3. 2022, č.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- j. 8 A 105/2019-101, přičemž správnost jeho závěrů ohledně zrušení napadeného rozhodnutí i prvostupňového byla následně potvrzena Nejvyšším správním soudem.
45. Městský soud v Praze však nyní musí zohlednit také skutečnost, že žalovaný vydal dne 8. 6. 2022 informační příkaz, kterým uložil povinnému subjektu povinnost poskytnout žalobci požadované informace v předmětném rozsahu a řízení zastavil. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 As 107/2022-34, přitom podotkl, že takovému postupu žalovaného, který vede ke smírnému řešení sporu, není namístě bránit.
46. Současně však v důsledku zrušení rozsudku městského soudu ze dne 23. 3. 2022 došlo k obživení napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí. Nastala tak situace, kdy zde vedle sebe existují *de facto* dvě rozhodnutí v téže věci, tedy o žádosti žalovaného o poskytnutí informací, která si navíc obsahově odporují.
47. Procesně obdobnou situací se Nejvyšší správní soud zabýval v žalobcem odkazovaném rozsudku č.j. 2 Azs 307/2015–41 ze dne 9. 6. 2016.
48. Takový stav je přitom nežádoucí, neboť jak vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 2 Azs 307/2015–41 ze dne 9. 6. 2016, „*přestože s původním rozhodnutím nebyla spojena překážka věci pravomocně rozhodnuté, je třeba na situaci, která tady byla po jeho oživení, nazírat jako na nežádoucí. Správní řád sice nebrání tomu, aby správní orgán, který o první žádosti účastníka řízení rozhodl negativně, rozhodl o nové žádosti požadující přiznání téhož práva kladně, je však v rozporu s principem non bis in idem, aby o jediné žádosti, resp. o jediném odvolání proti jedinému rozhodnutí o jediné žádosti, bylo rozhodnuto dvakrát.*“.
49. Princip *non bis in idem* je přitom v praxi správních soudů chápán obecněji jako zákaz dvojího projednání téže věci a je aplikován i na nedeliktní správní řízení. V případě specifické situace spočívající v existenci dvou kolidujících rozhodnutí je přitom namístě volit postup, který je částečně odlišný od obecných principů správního soudnictví. Jak totiž podotkl Nejvyšší správní soud, „*Situace po oživení prvního z více správních rozhodnutí vydaných v téže věci je natolik specifická, že si žádá i odklon od jinak nepominutelné zásady kasační (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Zrušením napadeného (...) rozhodnutí je totiž sledováno jen a pouze jeho odstranění pro kolizi s non bis in idem. Vzhledem k tomu, že ve věci již bylo vydáno správní rozhodnutí, které je pravomocné, závazné a vyvolává právní účinky, odpadá nezbytnost vést další řízení za účelem vydání nového, zákonného rozhodnutí.*“.
50. Městský soud tedy konstatuje, že nad rámec důvodů pro zrušení uvedených v odst. 36 až 44 tohoto rozsudku je nutno napadené rozhodnutí a rozhodnutí povinného subjektu zrušit také z důvodu jejich kolize s informačním příkazem žalovaného.
51. Dále se městský soud musel vypořádat s tím, že jeho rozsudek ze dne 23. 3. 2022 byl zrušen výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu zrušen pro absenci výroku o uložení povinnosti povinného subjektu poskytnout požadované informace. Jelikož je městský soud v případě takového zrušení svého předchozího rozsudku vázán pokyny instančně nadřízeného soudu, musel se touto záležitostí výslovně zabývat.
52. Vázanost městského soudu direktivami Nejvyššího správního soudu může být limitována v případě, kdy po zrušení rozsudku městského soudu dojde ke změně ohledně zjištění skutkového stavu anebo ke změně obsahu žaloby, tedy jmenovitě jejího petitu.
53. Jak bylo uvedeno výše, žalovaný svým informačním příkazem ze dne 8. 6. 2022 povinnému subjektu uložil povinnost poskytnout žalobci požadované informace.

54. Žalobce v návaznosti na to ve svém posledním vyjádření ze dne 29. 9. 2023 uvedl, že již nepožaduje, aby soud povinnému subjektu uložil povinnost poskytnout informace. Vydáním informačního příkazu žalobce získal exekuční titul, na základě kterého se případně může domáhat poskytnutí zbývajících informací v exekučním řízení.
55. Je tedy nesporné, že žalobce tímto svým vyjádřením zúžil svou žalobu, konkrétně v tom smyslu, že již nepožadoval, aby soud v rozsudku uložil povinnému subjektu poskytnout žalobci požadované informace. K takovému omezení původně podané žaloby je žalobce podle ust. § 71 odst. 2 soudního řádu správního oprávněn a městský soud je pak s ohledem na dispoziční zásadu tímto sdělením žalobce vázán a nemůže mu tedy rozsudkem přiznat více, než co žalobce požaduje.
56. Městský soud navíc dále podotýká, že i pokud by povinnost poskytnout informace povinnému subjektu ukládal, případný výrok o uložení této povinnosti v rozsahu bodu f) žádosti o informace ze dne 10. 2. 2017 by formuloval stejným způsobem, jak tomu učinil žalovaný ve svém informačním příkazu. Uložení této povinnosti ze strany městského soudu by tak v tuto chvíli bylo již bezpředmětné. Navíc již ze samotné podstaty věci by takovým postupem městský soud opět přivodil tutéž nežádoucí situaci, kdy by zde existovala dvě rozhodnutí o téže věci, tj. dva informační příkazy. S přihlédnutím ke všem těmto důvodům tedy Městský soud v Praze již tuto povinnost povinnému subjektu neukládá.
57. Z těchto důvodů proto městský soud rozhodl tak, že povinnost poskytnout žalobci informace povinnému subjektu neuložil.
58. Pro úplnost městský soud konstatuje, že se zabýval pokynem Nejvyššího správního soudu vyhodnotit nastalou situaci ze zorného úhlu institutu uspokojení navrhovatele podle ust. § 62 soudního řádu správního.
59. Jak konec konců vyplývá z jeho předchozích závěrů, městský soud neshledal, že by ve věci byly splněny podmínky podle citované normy. Nejde tu však o to, že žalovaný vydal informační příkaz, jímž fakticky rozhodl ve prospěch žalobce, aniž by dodržel formální postup v této normě předepsaný; takový přístup žalovaného by bylo možno uvítat v tom smyslu, že jím bylo realizováno právo žalobce na svobodný přístup k informacím. Problémem však je, že tímto postupem vznikl ve vyřizování žalobcovy žádosti stav, kdy vedle sebe existovaly dva akty v téže věci, přičemž jeden žalobci určité právo odpíral, zatímco druhý mu je přiznával. Jak je vyloženo výše, tento stav byl shledán nežádoucím a bylo nezbytné jej odstranit. Proto městský soud předpoklady k uplatnění institutu uspokojení navrhovatele podle ust. § 62 soudního řádu správního neshledal.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

60. Městský soud v Praze po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že důvody, jimiž povinný subjekt, resp. žalovaný odmítli poskytnout žalobci informace v rozsahu dle písm. f) jeho žádosti ze dne 10. 2. 2017, nemohou obstát. S přihlédnutím k těmto důvodům a také ke skutečnosti, že žalovaný již v dané věci rozhodl vydáním informačního příkazu, proto Městský soud v Praze zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak jemu přecházející rozhodnutí povinného subjektu.

61. S ohledem na vydání informačního příkazu žalovaným a modifikaci žalobního petitu však Městský soud v Praze již nevrací věc žalovanému k dalšímu řízení a neukládá povinnému subjektu povinnost poskytnout informace.
62. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby a kasační stížnosti ve výši 3000 Kč, resp. 5000 Kč, a jednak z odměny advokátce Mgr. Barboře Kubinové za čtyři úkony právní služby po 3100 Kč (převzetí a příprava právního zastoupení, sepsání žaloby, sepsání kasační stížnosti a vyjádření ze dne 29. 9. 2023 na výzvu městského soudu) a ze související náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 24 456 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně Mgr. Barbory Kubinové, advokátky.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. října 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.